

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. et Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

Moravskoslezský kraj
se sídlem 28. října 2771/177, Ostrava

proti
žalovanému

Ministerstvo financí
se sídlem Letenská 15, Praha

za účasti osoby
na řízení zúčastněné

Regionální rada soudržnosti Moravskoslezsko
se sídlem Na Jízdárně 2824/2, Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2018, č. j. MF-12606/2017/1203-18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o návrhu žalobce ze dne 24. 10. 2013 na zahájení sporného řízení o zproštění povinnosti vrátit osobě na řízení zúčastněné část dotace ve výši 6 100 837,50 Kč, která mu byla poskytnuta na základě smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady uzavřené dne 23. 3. 2009, ve znění dodatku č. 1 ze dne 12. 8. 2009 a dodatku č. 2 ze dne 1. 6. 2010 mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou; a o proplacení částky 2 236 928,41 Kč, která mu měla být osobou na řízení zúčastněnou dle uvedené smlouvy poskytnuta, takto: výrokem pod bodem I. žalovaný návrh na zproštění žalobce povinnosti vrátit osobě na řízení zúčastněné část dotace ve výši 6 100 837,50 Kč zamítl; výrokem pod bodem II. rozhodl, že osoba na řízení zúčastněná je na základě smlouvy o poskytnutí dotace č. 90583/2012 ze dne 5. 3. 2012 povinna zaplatit žalobci část dotace ve výši 2 236 928,41 Kč, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; a výrokem pod bodem III. žalovaný nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.
2. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve k rozhodnému skutkovému stavu uvedl, že žalobci bylo na základě smlouvy o poskytnutí dotace č. 90583/2012 ze dne 5. 3. 2012, ve znění dodatku č. 1 ze dne 28. 1. 2013 (dále jen „smlouva o poskytnutí dotace“) přislíbeno poskytnutí účelové dotace maximálně ve výši 94 958 444,43 Kč na úhradu 70 % způsobilých výdajů projektu registrační číslo CZ.1.10/1.1.00/12.01119, s názvem „Silnice 2010“. Dotace byla poskytována *ex post*, po předložení žádosti o platbu na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů projektu. Auditem provedeným ve dnech 3. 2. 2014 až 24. 4. 2014 byla konstatována závažná pochybení žalobce při realizaci projektu (viz zpráva o auditu operace, č. j. MF-11117/2014/52 ze dne 24. 4. 2014, dále jen „auditní zpráva“). Proti kontrolním zjištěním podal žalobce námitky, které byly zamítnuty a vypořádány v auditní zprávě.
3. Osoba na řízení zúčastněná reagovala na zjištěné nesrovnalosti tím, že žalobci zaslala Výzvu k navrácení nezpůsobilých výdajů – projekt „Silnice 2010“ (dále jen „Výzva“), jež souvisela jen s částí dotace proplacené na základě závěrečné žádosti o platbu, kdy byla žalobci poskytnuta částka 48 737 254,15 Kč; osoba na řízení zúčastněná však požadovala navrácení 25 % z této částky (tj. 12 184 313,54 Kč). Osoba na řízení zúčastněná požadovala navrácení části dotace s odkazem na auditní zprávu, kde bylo konstatováno porušení základních zásad dle § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném (dále jen „ZVZ“) a základních zásad stanovených v Metodickém pokynu pro zadávání veřejných zakázek při zadávání veřejné zakázky na stavební práce s názvem „Rekonstrukce a modernizace staveb v rámci projektu Silnice 2010“. Tohoto porušení se měl žalobce dopustit tím, že v zadávací dokumentaci stavební zakázky požadoval v čl. 5.4. Technické kvalifikační předpoklady požadavek diskriminačního charakteru. Konkrétně se jednalo o požadavek, aby uchazeči disponovali alespoň po dobu nutnou pro plnění veřejné zakázky nejméně jednou obalovnou živичných směsí s výrobním výkonem alespoň 120 t/h s tím, že obalovna musí být od místa plnění předmětu zakázky v takové vzdálenosti, aby doba dopravy asfaltové směsi nepřekročila dobu stanovenou v „Technických kvalitativních podmínkách staveb pozemních komunikací“. Za totéž pochybení byl žalobci uložen Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslezsko (dále též „správcem daně“) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014, č. PRK 41/2014, č. j. RRRSM 19247/2014, odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 762 950 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

4. Žalovaný dospěl k závěru, že věcně lze rozhodnout pouze o jednom z nároků uplatněných žalobcem ve složeném petitu návrhu na zahájení sporného řízení, a to o nároku uvedeném pod bodem d). Tímto se žalobce domáhal, aby žalovaný rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení na základě nesprávného posouzení postupu zadavatele stanovila v předmětných zadávacích řízeních neodůvodněnou finanční korekci, tedy krátila Závěrečnou žádost o platbu k projektu o částku 2 258 384,39 Kč, přičemž petit v tomto bodě následně žalobce změnil na částku 2 236 928,41 Kč. Žalovaný shrnul, že bod d) se tak týká povinnosti osoby zúčastněné na řízení proplatit žalobci část dotace ve výši 2 236 928,41 Kč. Žalovaný dále dospěl k závěru, že nárok uvedený pod bodem b) petitu návrhu na zahájení řízení, který se týkal neexistence povinnosti žalobce vrátit část dotace ve výši 12 184 313,54 Kč, je možné posoudit pouze z hlediska procesního. Uvedl, že vyšel z textu rozpočtových pravidel územních rozpočtů ve znění účinném v době poskytnutí finančních prostředků a současně přihlédl rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 A 215/2014-30.
5. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k návrhu pod bodem b), tedy k námitce nesprávně stanovené povinnosti žalobci vrátit část dotace dle čl. VI. odst. 5 smlouvy o poskytnutí dotace uvedl, že se omezil na hodnocení procesních aspektů. Měl za to, že věcné rozhodnutí lze případně učinit pouze podle zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění rozhodném (dále jen „rozpočtová pravidla územních rozpočtů“), tedy v daňovém řízení. Dovodil, že zproštění povinnosti jedné ze smluvních stran vrátit poskytnutou dotaci nebo její část v případě, že je následně zjištěno porušení smlouvy o poskytnutí dotace, není řešitelné sporem ze smlouvy, neboť taková situace je upravena přímo konkrétními ustanoveními rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Uvedl, že uvedenou problematiku řeší § 22 odst. 2 písm. b) rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Vysvětlil, že za neoprávněné použití prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti se považuje i porušení povinnosti stanovené smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky použity, ke kterému došlo před připsáním peněžních prostředků na účet příjemce a ke dni připsání trvá. Takovéto neoprávněné použití prostředků je dle odstavce 1 porušením rozpočtové kázně. Posouzení všech souvisejících okolností zjištěného porušení smlouvy či právního předpisu, pak musí proběhnout v daňovém řízení dle § 22 odst. 13 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Žalovaný současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 Afs 75/2013-58. Taktéž poukázal na čl. V odst. 4 bod 4.1 smlouvy o poskytnutí dotace, dle kterého bylo možno použít dotaci jen na způsobilé výdaje uvedené v rozpočtu projektu. Situaci, kdy je k úhradě (resp. refundaci) nezpůsobilých výdajů použita dotace, nelze posoudit jinak než jako neoprávněné použití poskytnutých prostředků; tj. porušení rozpočtové kázně. Dodal, že z § 159 odst. 2 správního řádu vyplývá, že před smluvní úpravou má vždy přednost zákonná úprava. Žalovaný tak byl přesvědčen, že o věcné podstatě této námítky nelze rozhodovat ve sporném řízení podle § 141 odst. 7 správního řádu. Shrnul, že v nyní posuzované věci bylo zjištěno, že se jedná o vrácení již poskytnuté dotace z důvodu tvrzeného porušení ZVZ při realizaci projektu, na jehož financování byla dotace poskytnuta; takovou skutečnost nelze kvalifikovat jinak než jako neoprávněné použití peněžních prostředků a tedy porušení rozpočtové kázně.
6. Dále k námitce žalobce o nesprávném posouzení nevyplacení nároku na proplacení krácené části dotace, tedy nároku uplatněného žalobcem pod bodem d) návrhu na zahájení řízení, uvedl, že žalobce je podle § 2 odst. 2 písm. c) ZVZ veřejným zadavatelem. Žalobce při realizaci projektu „Silnice 2010“ zadával zakázku na stavební práce ev. č. 60045501

v otevřeném nadlimitním řízení. Přičemž v zadávací dokumentaci uvedl v čl. 5.4 technické kvalifikační předpoklady požadavek na dispozici obalovnou živičných směsí, který byl auditním orgánem vyhodnocený jako nepřiměřený druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, tudíž v rozporu se zásadou zákazu diskriminace formulovanou v § 6 ZVZ. Žalovaný poukázal na to, že k závěru o porušení zásady zákazu diskriminace dospěl rovněž kontrolní orgán žalobce – Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Moravskoslovesko, tedy správce daně. Žalovaný se domníval, že v obecné rovině nelze samotným uvedením požadavku na vlastnictví obalovny či předchozím smluvním zajištěním dodávek obalované směsi spolehlivě zajistit požadovanou kvalitu díla či její soulad s relevantními technickými normami. Dodal, že při posuzování postupu žalobce v konkrétním případě však bylo třeba přihlížet též ke specifickým okolnostem dané věci, které mohly mít na legitimní požadavky žalobce vliv. Uvedl, že bylo třeba zohlednit relevantní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, jakož i rozhodovací praxi ÚOHS. Pro posouzení, zda je namístě sporný požadavek hodnotit jako požadavek diskriminační, považoval žalovaný za směrodatné, jaký byl podíl hodnoty obalované směsi na celkové hodnotě zakázky.

7. Žalovaný akceptoval námitku žalobce, že jím stanovený technický kvalifikační požadavek na vlastnictví či dispozici obalovnou o stanovené kapacitě a ve stanovené dojezdové vzdálenosti od stavby byl v zadávací dokumentaci uveden v souladu s jeho oprávněnými zájmy a potřebami, a to s ohledem na potřebu ověřit schopnost dodavatele zajistit si potřebný objem obalované směsi v dostatečné kvalitě. Vzal přitom v úvahu, že účelem projektu nebylo budování zcela nové komunikace, ale modernizace stávající, z čehož lze usuzovat i na relativně vysoký podíl potřeby materiálu tvořícího povrch modernizované vozovky na celkové hodnotě zakázky. Vzhledem k tomu, že kvalita tohoto povrchu je jedním z nejdůležitějších faktorů kvality celého díla, nebylo pod něj možné požadavek žalobce na prokázání technických kvalifikačních předpokladů označit jako zjevně nepřiměřený. Přisvědčil žalobci, že v době zadání zakázky ÚOHS nehodnotil uvedení požadavku na vlastnictví či smluvní zajištění obalovny jako požadavek diskriminační, ovšem měl za to, že nelze principiálně odmítnout jakékoli přehodnocení metodického přístupu kontrolních orgánů v době pozdější. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37, který odkazoval na nálezy Ústavního soudu, uvedl, že i nyní posuzovaného případu se v obecné rovině dotýkají racionální důvody, které vedly k posunu v metodice hodnocení postupu příjemců dotací při zadávání veřejných zakázek, a to jak u auditních orgánů, tak u ÚOHS. Zdůraznil, že v žádném případě však nelze ignorovat dané podmínky každého konkrétního zadávacího řízení. Je proto nutné zabývat se příslušnými parametry posuzované veřejné zakázky dříve, než je učiněn závěr o diskriminačním vlivu předmětného kvalifikačního požadavku, a tedy o porušení § 6 ZVZ.
8. Uvedl, že z auditní zprávy zjistil, že poměr předpokládané hodnoty živičné směsi na celkové hodnotě zakázky činil 16,43 %; z tabulky předložené osobou zúčastněnou na řízení pak vyplynulo, že u třetí části projektu činil poměr předpokládané hodnoty živičné směsi na celkové hodnotě této části zakázky dokonce 24,69 %. Z těchto hodnot dovedl, že obalovaná živičná směs měla poměrně významnou roli v rámci celého projektu, což žalobce opravňovalo sporný požadavek v zadávací dokumentaci uvést. Žalovaný se proto ve věci posouzení nároku žalobce uvedeného pod bodem d) ztotožnil se stanoviskem žalobce. Konstatoval, že krácení závěrečné žádosti o platbu o částku 2 223 928,41 Kč nebylo namístě. Uvedl, že tato částka odpovídá podílu dotace stanovenému ve smlouvě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

o poskytnutí dotace (70% způsobilých výdajů projektu uplatněných v závěrečné žádosti o platbu ve výši 3 195 612,02), která měla být žalobci v souladu se smlouvou o poskytnutí dotace osobou zúčastněnou na řízení vyplacena.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalobce uvedl, že žalovaný formálně postupoval v souladu s § 141 správního řádu a rozhodl sporné řízení zahájené na základě návrhu na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy, avšak nezabýval se věcně podstatou sporu u části dotace ve výši 12 184 313,54 Kč. Poukázal na to, že již z písemné komunikace, kterou žalobce se žalovaným vedli mezi roky 2015 – 2017 je zřejmé, že žalovaný opakovaně tvrdil, že zahájení sporného řízení „není na místě“, jelikož porušení smlouvy o poskytnutí dotace bylo auditním orgánem zjištěno po uzavření projektu, tzn. v době, kdy plnění smlouvy již bylo žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení uskutečněno.
10. Uvedl, že samotné sporné řízení mělo být v souladu s § 141 odst. 2 správního řádu zahájeno dnem, kdy návrh došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Žalovaný se však odhodlal spor řešit až na základě právního názoru uvedeného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2014, č. j. 6 A 215/2014-30. Žalobce dodal, že je mu známo, že žalovaný obdobná sporná řízení běžně věcně rozhoduje.
11. Vysvětlil, že otázka neoprávněného použití peněžních prostředků a institut porušení rozpočtové kázně jsou výrazem vrchnostenského vztahu, resp. vertikálního postavení poskytovatele a příjemce. Naproti tomu zde existuje horizontální vztah, představovaný veřejnoprávní smlouvou, v tomto případě smlouvou o poskytnutí dotace. Měl za to, že rozhodnutí sporu o splnění či nesplnění dojednaných podmínek smlouvy o poskytnutí dotace je svou právní povahou zcela odlišné od rozhodování o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Dodal, že institut porušení rozpočtové kázně a sporu z veřejnoprávní smlouvy jsou kvalitativně odlišné situace.
12. Žalobce byl proto přesvědčen, že žalovaný musí rozhodnout o jeho návrhu ve věcné rovině. Konstatoval, že pokud je ve smlouvě o poskytnutí dotace upravena povinnost žalobce (v čl. VI odst. 5) vrátit na výzvu poskytovatele dotaci a žalobce jakožto příjemce dotace s tímto nesouhlasí, jelikož mu nebylo prokázáno, že výdaje na veřejnou zakázku byly v době proplacení nezpůsobilé, jsou zde zákonné předpoklady pro podání návrhu na zahájení sporu z veřejnoprávní smlouvy. Zdůraznil, že příslušný správní orgán musí v tomto sporu věcně rozhodnout. Uvedl, že Výzva, kterou osoba na řízení zúčastněná zaslala žalobci, odkazovala právě na zmíněná čl. VI odst. 5 smlouvy o poskytnutí dotace.
13. Měl za to, že možné porušení ZVZ, které konstatovala auditní zpráva, nelze považovat za dostatečně prokázání nezpůsobilosti výdajů. Uvedl, že osoba zúčastněná na řízení podala podnět k zahájení řízení o přezkoumání úkonů v rámci předmětné veřejné zakázky na ÚOHS. Ze strany ÚOHS nebylo správní řízení z moci úřední pro porušení ZVZ zahájeno. Dovedl, že tedy vznikl spor ze smlouvy o poskytnutí dotace týkající se vzniku nezpůsobilých výdajů, který musí být žalovaným projednán a jehož výsledkem musí být rozhodnutí podle § 141 správního řádu.
14. Žalobce shrnul, že předmětem posouzení žalovaným tedy má být, zda žalobce v době zadání veřejné zakázky postupoval v legitimní důvěře v právo potvrzené rozhodovací praxí a judikaturou, přičemž tento princip aplikoval s ohledem na technickou opodstatněnost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

daného kvalifikačního požadavku nebo naopak ne. Jinými slovy, žalovaný se podle názoru žalobce měl zabývat smyslem a cílem zákazu diskriminace ve vztahu k této konkrétní veřejné zakázce. Uvedl, že tato zásada zahrnuje jednak zákaz diskriminace zjevné, jednak též zákaz diskriminace skryté. Přičemž samotná podstata zákazu tzv. diskriminace skryté znemožňuje jakoukoliv mechanickou aplikaci, když klíčovým problémem skryté diskriminace je „zjevná nepřiměřenost“ kvalifikačních požadavků ve vztahu ke konkrétní veřejné zakázce. Tuto zjevnou nepřiměřenost je přitom nutné vykládat vždy se zřetelem na individuální kauzu. Uvedl, že v tomto smyslu mělo být žalovaným provedeno právní hodnocení nastavení zadávací dokumentace. Měl za to, že stejně jako každý jiný zadavatel musí mít prostor pro legitimní ekonomickou úvahu a shledání skryté diskriminace je přípustné pouze tam, kde kvalifikační předpoklady jsou vskutku excesivní a jasně vybočují z oprávněných potřeb dané zakázky.

15. Žalobce zdůraznil, že žalovaný v rámci rozhodnutí ze dne 19. 1. 2018, č. j. MF-3249/2015/1203-5, o odvolání proti rozhodnutí č. PRK 41/2014 o odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 762 950 Kč, věcně již jednou stejná zjištění posuzoval a dospěl k závěru, že nedošlo k porušení ZVZ. Žalovaný tedy měl spor z veřejnoprávní smlouvy rozhodnout ve prospěch žalobce.
16. Žalobce navrhl, aby soud zrušil výrok č. I žalobou napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Žalovaný ve vyjádření ze dne 28. 2. 2019 konstatoval, že ve sporných řízeních je „běžně rozhodováno“ o tom, zda má být dotace či její část vyplacena, tedy za situace, kdy poskytovatel dotaci dosud nevyplatil. Pokud je již dotace poskytnuta na účet příjemce a teprve dodatečně je zjištěno porušení smlouvy nebo souvisejícího právního předpisu, je třeba respektovat zákonnou úpravu uvedenou v rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, tzn. je na místě zahájit daňové řízení a prokázat příjemci porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Uvedl, že došlo k tomu, že poskytovatel nepostupoval v souladu se zákonnou úpravou, nýbrž využil postup dohodnutý v čl. VI odst. 5 smlouvy o poskytnutí dotace. Vysvětlil, že toto ustanovení není se zákonnou úpravou v zásadním rozporu, avšak zákonná úprava navíc stanoví formální náležitosti „vrácení“ plateb vztahujících se k nezpůsobilým výdajům, tj. postup podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“); konkrétně vydání příslušného rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně správcem daně, jehož součástí je i poučení o opravných prostředcích. Žalovaný měl za to, že správný postup správce daně musí být takový, že i po vrácení poskytnutých prostředků vydá rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, což by příjemci umožnilo další obranu.
18. Poukázal na to, že sám žalobce zdůrazňuje odlišnost právní povahy sporného řízení od institutu porušení rozpočtové kázně. Odmítl však názor žalobce, který z existence veřejnoprávní smlouvy dovodil pouze možnost sporného řízení, ale opomenul institut rozpočtové kázně. Žalovaný uvedl, že platná právní úprava v § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů řeší právě takovou situaci, kdy při realizaci projektu dotovaného finančními prostředky poskytnutými z územních rozpočtů příjemce poruší povinnost stanovenou právním předpisem nebo smlouvou o poskytnutí dotace. Takovým porušením povinnosti dochází k porušení rozpočtové kázně, z něhož vyplývá povinnost nejen uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně, nýbrž dále i penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Dodal, že problematické ustanovení čl. VI odst. 5 smlouvy o

poskytnutí dotace proto minimálně ve věci případného penále rozpočtová pravidla územních rozpočtů obchází.

19. Žalovaný byl toho názoru, že žalobce vyhověl Výzvě k vrácení finančních prostředků, aniž uvážil všechny důsledky svého postupu. Žalovaný byl přesvědčen, že zákonná úprava příslušné oblasti veřejné správy má vždy přednost před ujednáními zakotvenými ve (veřejnoprávní) smlouvě, přičemž ujednání smlouvy zároveň nesmí zákonné úpravě odporovat. Konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že správce daně doposud nevydal rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, měl žalobce žádat o vrácení přeplatku. V případě, že by správce daně vydal rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, může se žalobce na žalovaného obrátit s odvoláním.
20. Poté odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 6 A 215/2014, podle kterého věc zahájená návrhem na rozhodnutí sporu musí být rozhodnuta dle § 141 odst. 7 správního řádu a nikoliv přeformulována a dle § 12 správního řádu postoupena orgánu, který není příslušný rozhodovat o sporu z veřejnoprávní smlouvy ale v jiném řízení, které žalovaný považuje v této věci za příhodnější. Poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. 2 Afs 75/2013, který se zabýval rozdílnou úpravou otázky sporu z veřejnoprávní smlouvy a rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně.
21. Žalovaný uvedl, že žalobce dále navrhuje, jakým způsobem má žalovaný posuzovat z věcného hlediska, zda se při zadání předmětné zakázky dopustil či nedopustil porušení § 6 ZVZ, přičemž žalovaný již postup žalobce při zadání předmětné zakázky posuzoval v odvolacím řízení vedeném ve věci tvrzeného porušení rozpočtové kázně v souvislosti s prostředky poskytnutými na základě první až třetí žádosti o platbu. Žalovaný uvedl, že v dané věci akceptoval námitky žalobce, posoudil je jako důvodné a napadený platební výměr zrušil a řízení zastavil.
22. Dodal, že ve sporném řízení posuzoval taktéž nárok žalobce na poskytnutí částky 2 236 928,41 Kč, která rovněž souvisela s předmětnou zakázkou a nebyla dosud poskytovatele proplacena. Žalovaný žalobci vyhověl a stanovil poskytovateli povinnost tuto část dotace žalobci zaplatit. Co se týče prostředků poskytnutých z rozpočtu poskytovatele na základě závěrečné žádosti o platbu, které žalobce vrátil na výzvu poskytovatele, neexistuje zde žádné rozhodnutí o jejich odvodu za porušení rozpočtové kázně, které by bylo možno přezkoumat v odvolacím řízení. Uvedl, že žalobce částku stanovenou ve Výzvě dobrovolně vrátil, čímž dle názoru žalovaného vyjádřil svůj souhlas s názorem poskytovatele. Shrnul, že vzhledem k tomu, že toto problematické smluvní ujednání bylo oběma stranami bez výhrad naplněno, není v této věci dále o čem rozhodovat, neboť žalobce plnil o své vůli a dobrovolně, a proto návrh v tomto bodu zamítl. Dodal, že možný procesní postup žalobce ve věci nečinnosti správce daně ve věci odvodu již uvedl.
23. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
24. Žalobce v replice ze dne 19. 3. 2019 odmítl argumenty žalovaného uvedené v jeho vyjádření k žalobě. Žalobce konstatoval, že lze žalovanému přisvědčit, že dle výzvy poskytovatele dotace k vrácení dotace plnil dobrovolně. Vysvětlil, že tak činil z preventivních důvodů, neboť pokud by neuhradil pohledávku ve lhůtě splatnosti osobě zúčastněné na řízení, stal by se bez ohledu na následné daňové řízení o porušení rozpočtové kázně jejím dlužníkem, což by mohlo znamenat ohrožení jiných dotačních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

projektů. Měl za to, že se jednalo o legitimní preventivní opatření, mající předejít riziku vzniku ještě daleko větší újmy na rozpočtu žalobce, který musí jako veřejnoprávní korporace dodržovat zásadu péče řádného hospodáře. Poukázal na to, že pokud žalovaný v procesních postupech u poskytování dotací vystupuje jednou jako správní orgán, který spor přímo rozhoduje, a podruhé jako odvolací orgán proti rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, není žalobci známo, proč docházelo od data podání návrhu na zahájení sporného řízení, tj. od roku 2015 do roku 2019, k průtahům.

III.

Ústní jednání

25. Na ústním jednání dne 31. 5. 2021 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na žalobou uplatněné námitky.
26. Taktéž žalovaný na ústním jednání s odkazem na písemná vyjádření k žalobě setrval na svém procesním stanovisku a uvedl, že v mezidobí bylo zdejší soudem rozhodnuto ve skutkově i právně obdobných věcech žalobce vedených pod sp. zn. 14 Af 22/2018 a 14 Af 23/2018 tak, že žaloby byly zamítnuty a soudem bylo potvrzeno právní posouzení věci žalovaným.
27. Osoba na řízení zúčastněná se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavila; na toto jednání však byla řádně a včas soudem předvolána, ústní jednání ve věci tedy proběhlo.

IV.

Posouzení žaloby

28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
29. Žaloba není důvodná
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 141 odst. 1 správního řádu *„[v]e sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv (část pátá) a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.“*
32. Podle § 22 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel územních rozpočtů *„[p]orušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti.“*
33. Podle § 22 odst. 2 písm. a) rozpočtových pravidel územních rozpočtů *„[n]eoprávněným použitím peněžních prostředků podle odstavce 1 je jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků. Za neoprávněné použití peněžních prostředků podle odstavce 1 se považuje také porušení povinnosti stanovené právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty.“*
34. Podle § 22 odst. 4 rozpočtových pravidel územních rozpočtů *„[f]yzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odvod za porušení rozpočtové kázně do rozpočtu, z něhož jí byly peněžní prostředky poskytnuty.“

35. Podle § 22 odst. 9 písm. b) rozpočtových pravidel územních rozpočtů *„[o] uložení odvodu a penále podle odstavců 4 až 6 za porušení rozpočtové kázně rozhoduje u Regionální rady regionu soudržnosti úřad Regionální rady regionu soudržnosti.“*
36. Podle § 22 odst. 13 rozpočtových pravidel územních rozpočtů *„[p]ři správě odvodů a penále podle odstavců 7 a 9 se postupuje podle zákona upravujícího správu daní. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.“*
37. Soud předně považuje za vhodné stručně shrnout skutkový stav, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje řadu zřejmých nesprávností. Soud ze správního spisu a ze shodných tvrzení účastníků zjistil, že osoba zúčastněná na řízení (jako poskytovatel dotace) a žalobce (jako příjemce dotace) uzavřeli dne 5. 3. 2012 smlouvu o poskytnutí dotace. V průběhu roku 2014 žalovaný jako auditní orgán provedl u žalobce audit operace. Z auditní zprávy vyplývá, že auditní orgán identifikoval jedno zjištění s vysokou mírou závažnosti, a to porušení základních zásad dle § 6 ZVZ – diskriminační technické kvalifikační předpoklady; přičemž konstatoval, že nezpůsobilé výdaje představují nesrovnalost. Osoba zúčastněná na řízení následně žalobci zaslala Výzvu, kterou žalobci s odkazem na auditní zprávu udělila finanční opravu ve výši 25 % způsobilých výdajů vztahujících se k předmětné veřejné zakázce a v souladu s čl. VI odst. 5 smlouvy o poskytnutí dotace jej vyzvala k vrácení nezpůsobilých výdajů, tj. částky ve výši 12 184 313,54 Kč. Žalobce na základě Výzvy osobě zúčastněné na řízení požadované finanční prostředky vrátil. Souběžně s tím správce daně na základě auditní zprávy vydal dne 18. 11. 2014 platební výměr č. PRK 41/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 762 950 Kč. Na základě odvolání žalobce byl tento platební výměr rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu zrušen a řízení zastaveno; žalovaný totiž dospěl k závěru, že odvod nebyl uložen v souladu s platnými právními předpisy, neboť v postupu žalobce neshledal porušení ZVZ ani porušení podmínek stanovených smlouvou o poskytnutí dotace a tedy ani porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů.
38. Mezitím žalobce dne 21. 1. 2015 podal návrh na zahájení sporného řízení dle § 141 správního řádu z veřejnoprávní smlouvy – smlouvy o poskytnutí dotace. Žalobce se návrhem domáhal, aby žalovaný (soud poznamenává, že návrh byl původně zaslán Ministerstvu pro místní rozvoj, které jej postoupilo žalovanému) rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nesprávně posoudila skutkový stav veřejných zakázek administrovaných žalobcem a na základě nesprávného posouzení postupu žalobce v předmětných zadávacích řízeních stanovila neodůvodněnou finanční korekci, tzn. povinnost vrácení části dotace ve výši 12 184 313,54 Kč a povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 7 762 950 Kč, a rovněž tak krátila Závěrečnou žádost o platbu k projektu o částku 2 258 384,39 Kč; a dále se domáhal, aby žalovaný osobě zúčastněné na řízení uložil vrátit žalobci celkovou výši částky, která odpovídá žalobcem navrácené dotaci a proplatit mu část neproplacené dotace. Žalovaný o návrhu rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, a to tak, že I. návrh na zproštění žalobce povinnosti vrátit osobě na řízení zúčastněné část dotace ve výši 12 184 313,54 Kč zamítl (v rozhodnutí je zřejmě omylem uvedena částka 6 100 837,50 Kč); II. osobě na řízení zúčastněné uložil zaplatit žalobci část dotace ve výši 2 236 928,41 Kč a III. žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce žalobou napadl výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

tedy výrok, kterým byl zamítnut návrh žalobce na zproštění povinnosti vrátit osobě zúčastněné na řízení část dotace.

39. Soud konstatuje, že ke dni 19. 11. 2014, v němž v dané věci byla žalobci jakožto příjemci dotace doručena Výzva, byla problematika porušení rozpočtové kázně řešena v rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Jeho klíčové ustanovení § 22 sice bylo s účinností od 1. 1. 2015 rozsáhle novelizováno zákonem č. 24/2015 Sb., nicméně podle jeho přechodného ustanovení čl. II odst. 2 *„[r]řízení o uložení odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 250/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Při posuzování uvedené sporné právní otázky je tedy rozhodné znění § 22 malých rozpočtových pravidel účinné do konce roku 2014, jak je uvedeno výše.
40. Soud uvádí, že pro rozhodnutí v nyní projednávané věci je klíčové rozlišení mezi podstatou a účelem řízení o porušení rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel územních rozpočtů a sporným správním řízením podle správního řádu. K této otázce se již vyčerpávajícím způsobem vyjádřil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 Afs 75/2013-55 uvedl, že *„[r]ozhodnutí sporu o splnění či nesplnění dojednaných podmínek (veřejnoprávní – pozn. soudu) smlouvy je svou právní povahou zcela odlišné od rozhodování o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Směšováním těchto kvalitativně odlišných situací by byl vyprázdněn zákonný institut veřejnoprávní smlouvy, který by v konečném důsledku splýval s institutem rozhodnutí (o porušení kázně), což mj. odporuje předpokladu racionálního zákonodárce, neboť není rozumný důvod zavádět do právního řádu instituty, které se liší jen formálním označením a zařazením, ale fakticky fungují stejně.“* Na tuto úvahu Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 As 177/2014-46, v němž konstatoval, že *„[s]pory z veřejnoprávních smluv nejsou správním řádem nijak charakterizovány dle důvodu vzniku či obsahu, ustanovení § 169 odst. 1 správního řádu pouze podle určení smluvních stran upravuje, jaké subjekty o sporech rozhodují. Zákon o územních rozpočtech upravuje zvláštní případ sporu z veřejnoprávní smlouvy - z důvodu porušení rozpočtové kázně. Ukládá stěžovateli povinnost definovat a odhalovat u jí poskytnutých dotací případy, v nichž došlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 odst. 1, 2 zákona o územních rozpočtech. V takových případech stěžovatelka postupuje podle daňového řádu (§ 22 odst. 15 zákona o územních rozpočtech) a je povinna ukládat odvody za porušení rozpočtové kázně. Příjemce dotace je v takovém řízení v postavení daňového subjektu. Stěžovatelka tedy při porušení smluvních podmínek veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, které je možno definovat jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 zákona o územních rozpočtech, nezahajuje spor z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu, ale postupuje podle zvláštního zákona, tj. zákona o územních rozpočtech. Jedná se o zvláštní případ porušení veřejnoprávní smlouvy, úprava § 22 zákona o územních rozpočtech je vůči § 167 správního řádu speciální. Poměr speciality potvrzuje i komplexní úprava ustanovení § 22 zákona o územních rozpočtech, neboť odlišným způsobem od úpravy sporů z veřejnoprávních smluv dle správního řádu stanoví subjekty, které rozhodují o odvodu, upravuje jejich postup i opravné prostředky - odvolání, včetně taxativního výčtu způsobu rozhodnutí odvolacích orgánů.“*
41. Z předestřených úvah Nejvyšší správní soud vyšel rovněž v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Afs 34/2019-27, ve kterém se zabýval obdobnou situací jako v nyní projednávané věci, přičemž zásadní spornou otázku vymezil následovně: jakým způsobem se může žalobce domáhat opětovného navrácení části dotace, kterou zaslal zpět poskytovateli dotace k jeho výzvě s přihlédnutím k tomu, že poskytovatel dotace nakonec výslovně

nerozhodl o tom, že by se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně. Nejvyšší správní soud dovodil „[n]ezbytnost rozlišování situace, kdy se jedná o spor o splnění či nesplnění dojednaných podmínek veřejnoprávní smlouvy a kdy se jedná o otázku posouzení porušení rozpočtové kázně. Lze přitom upozornit, že smísením obou institutů by mohlo nastat vyprázdňení zákonného institutu porušení rozpočtové kázně. Pokud by poskytovatel dotace byl názoru, že se příjemce dotace dopustil porušení rozpočtové kázně, nezbyvalo by než iniciovat spor, v němž by existenci porušení rozpočtové kázně prokazoval. Při pohledu z druhé strany by se naopak příjemce mohl bránit podezření z porušení rozpočtové kázně ve sporném řízení, v důsledku čehož by se stalo rozhodování o porušení rozpočtové kázně nadbytečným.“

42. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[j]akkoliv žalobce vrátil předmětnou část dotace jejímu poskytovateli, neznamená to bez dalšího, že se podle rozhodné právní úpravy dopustil porušení rozpočtové kázně, resp. že by se poskytovatel dotace vůbec nemusel zabývat tím, zda rozpočtovou kázeň porušil, či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud vyložil, že poskytovatel dotace měl v daném případě vydat rozhodnutí podle daňového řádu, v němž by učinil závěr, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, či nikoliv. Rozhodnutí poskytovatele dotace o neporušení rozpočtové kázně by totiž představovalo podklad pro opětovné navrácení části dotace jejímu příjemci, zatímco rozhodnutí poskytovatele dotace, z něhož by vyplývalo, že předmětné jednání je nutné považovat za porušení rozpočtové kázně, by znamenalo, že příjemce dotace vrátil její příslušnou část důvodně a není tak žádný právní titul pro její zpětnou výplatu. Nejvyšší správní soud v odkazované věci závěrem konstatoval, že „[t]eprve v případě, že žalovaný (...) vydá rozhodnutí, z něhož bude vyplývat závěr o neporušení rozpočtové kázně příjemcem dotace, a poskytovatel mu přesto předmětnou část dotace opětovně nenavrátí, bude možné zvažovat využití institutu sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu za účelem ochrany práv žalobce před takovým neodůvodněným postupem poskytovatele dotace. V tomto hypotetickém případě se již totiž nebude jednat o spornou otázku týkající se porušení rozpočtové kázně, kterou je možné z uvedených důvodů řešit výhradně v režimu daňového řádu, nýbrž o problematiku nedůvodného zadržování části dotace jejím poskytovatelem. K takové situaci však ke dni vydání rozhodnutí ministra financí o rozkladu nedošlo, neboť v této době stále probíhalo řízení o porušení rozpočtové kázně a žádné svévolné otálení při zpětném vyplacení části dotace žalobci tak nemohlo nastat.“ Obdobná problematika byla řešena i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-4, byť ve vztahu k zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), lze jej plně vztáhnout i na danou věc. Rozšířený senát taktéž dospěl k závěru, že pokud bylo porušení podmínek zjištěno až po vyplacení dotačních prostředků, je třeba situaci hodnotit jako porušení rozpočtové kázně, kdy o odvodu přísluší rozhodnout Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti
43. Výše citované závěry Nejvyššího správního soudu, které lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, prokazují zřejmou nedůvodnost argumentace žalobce o opodstatněnosti (a přípustnosti) jím podaného návrhu na zahájení sporného řízení, resp. části tohoto návrhu, která byla řešena výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí. Z komplexnosti právní úpravy obsažené v § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů je totiž zřejmé, že tato úprava je ke sporu z veřejnoprávní smlouvy ve vztahu speciality, a řízení o uložení odvodu porušení rozpočtové kázně má tedy před vedením sporu z veřejnoprávní smlouvy přednost. V řízení o porušení rozpočtové kázně žalobcem a odvodu za takové případně zjištěné porušení je přitom nutno postupovat podle daňového řádu. Žalobci v takovém řízení náleží postavení daňového subjektu, což znamená, že může

disponovat všemi procesními právy, která daňovému subjektu garantuje daňový řád. Tato skutečnost zároveň vylučuje aplikaci správního řádu.

44. Soud konstatuje, že v nyní projednávané věci došlo k zahájení řízení o porušení rozpočtové kázně dnem, kdy byla žalobci doručena Výzva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Afs 34/2019-27). Následně měla osoba zúčastněná na řízení způsobem uvedeným v daňovém řádu rozhodnout o otázce, zda žalobce vrátil část poskytnuté dotace důvodně, či nikoliv, jelikož bylo klíčové zjistit, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Takto však osoba zúčastněná na řízení nepostupovala a nevydala žádné formalizované rozhodnutí, v němž by učinila závěr o porušení či neporušení rozpočtové kázně žalobcem. Řízení o uložení odvodu (a penále) za porušení rozpočtové kázně tudíž běželo i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
45. Je tedy zřejmé, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo nepochybně vedeno řízení o porušení rozpočtové kázně, v němž se postupovalo podle daňového řádu. Žalobci tak náleželo postavení daňového subjektu, které mu umožňovalo uplatnění celé řady procesních práv. Právě v tomto řízení měla být podle § 22 odst. 13 rozpočtových pravidel územních rozpočtů řešena otázka porušení či neporušení rozpočtové kázně příjemcem dotace a teprve po jejím zodpovězení formou vydání rozhodnutí bylo možné dospět k závěru, zda je osoba zúčastněná na řízení povinna žalobci opětovně navrátit část poskytnuté dotace. Soud uvádí, že za této situace by nebylo logické, aby se stejná problematika porušení rozpočtové kázně souběžně řešila ve sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu. Soud dodává, že žalobce měl rovněž možnost bránit se proti nečinnosti osoby zúčastněné na řízení jakožto poskytovatele dotace, přičemž této možnosti bude moci žalobce využít i v případě nečinnosti, která by nastala po skončení řízení o této žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Afs 34/2019-27). Soud však zdůrazňuje, že k ochraně práv žalobce nelze využít instituty, které pro danou věc nejsou určeny, tedy v nyní posuzované věci sporu z veřejnoprávní smlouvy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 176/2017-30, totiž „[p]roti nečinnosti slouží účastníkům řízení odlišné prostředky obrany (opatření proti nečinnosti, žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu) a vznikne-li účastníkovi v důsledku této nečinnosti škoda, lze se domáhat její náhrady postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“
46. Žalovaný tedy postupoval správně, jestliže se věcně nezabýval nárokem žalobce na vrácení části dotace ve výši 12 184 313,54 Kč, neboť návrh žalobce na zahájení sporného řízení ohledně této věci byl podán v době, kdy ještě nebylo pravomocně ukončeno řízení o porušení rozpočtové kázně vedené podle daňového řádu. Jinými slovy, žalovaný dospěl ke správnému závěru, že předmětná věc má být vyřízena v daňovém řízení, a nikoliv v řízení sporném ve smyslu § 141 správního řádu. O porušení rozpočtové kázně totiž může být rozhodováno pouze v řízení upraveném v § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů a nikoliv ve sporném správním řízení. Soud dodává, že skutečnost, že řízení o porušení rozpočtové kázně podle § 22 rozpočtových pravidel územních rozpočtů se žalobcem probíhalo, byla důvodem zakládajícím zjevnou právní nepřípustnost návrhu na zahájení sporného řízení. Soud však zároveň dodává, že postupem žalovaného, který namísto zastavení řízení v této části posoudil nárok žalobce z hlediska procesního a následně jej zamítl, nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho právech. Soud proto shrnuje, že ze všech shora uvedených důvodů shledal námitky žalobce nedůvodnými.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
49. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.